

Եկեք ինձի, բոլոր յոզևած ու բեռնաւորութեանը...

Մարտի 11.28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Փետրվար, 2021թ.
N2 (123)

Հայտնի 2009թ. հայիսից

ԱՎԵԼԻ ԵՐԱՆԵԼԻ Է ՏԱԼԸ, ՔԱՆ ԱՌՆԵԼԸ

ՊԱՐԻՍՊԸ ՊԱՅԻՐ

ԱՍՏՎԱԾ ՈՉ ՈՔԻ ԿՈՐՈՒՄՏԸ

ՉԻ ՑԱՆԿԱՆՈՒՄ

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Փնայրվար 2021թ. №2(123)

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՐ

Գազիկ Բախշյան Ավելի երանելի է տալը, քան առնելը.....	1
Հայկ Պետրոսյան Պարիսպը պահիր.....	5
Դմիտրի Բեսպալով Աստված ոչ որի կորուստը չի ցանկանում.....	8
Սյուզի քույրիկի վկայությունը.....	12
Սուսաննա քույրիկի վկայությունը.....	14
Օսվադ Չեմբերս Ինչու հիմա չեմ կարող Բո հետևից գալ.....	16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք արդեն, որ բերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

ԱՎԵԼԻ ԵՐԱՆԵԼԻ Է ՏԱԼԸ, ՔԱՆ ԱՌՆԵԼԸ

Սիրելիներ, Գործք առաքելոց 20:35-ում գրված է. «Ամեն բան ցոյց տուի ձեզ՝ որ այսպես պետք է աշխատել, եւ տկարներին հոգ տանել, եւ Տէր Յիսուսի խօսքը յիշել, որ ինքն ասեց. Աւելի երանելի է տալը քան թէ առնելը»: Այս խոսքերը մենք չենք գտնում չորս ավետարանների մեջ, բայց Պողոս առաքյալը գրում է Տէր Հիսուսի այս խոսքերը: Առաջին հայացքից թվում է, թե խոսքը միայն նյութականի մասին է, բայց իրականում միայն նյութականի մասին չէ, այստեղ կա նաև հոգևոր կողմը: Գործք. 20:33-35-ում ասվում է. «Ես ձեզանից մեկի արծաթին կամ ոսկուն կամ հանդերձին չ'ցանկացայ: Դուք ինքներդ գիտեք, որ այս ձեռները վաստակեցին իմ պետքը, եւ նորանց էլ՝ որ ինձ հետ էին»: Նյութականի մասով կարծում եմ ամեն ինչ պարզ է. հիմա փորձենք հասկանալ երկրորդ իմաստը: «Միմակ ձեր անձերի բաներին մտիկ չտաք, այլ ամեն մեկն իր ընկերի բաներին էլ» (Փիլիպեցիս 2:4): Երբ մարդը իր շահն է փնտրում, նա միայն վերցնում է, իսկ երբ նաև դիմացինի շահն է փնտրում, այդ դեպքում նա նաև տալիս է՝ հոգևոր առումով: Ամեն

մի քրիստոնյա պետք է նայի՝ ինքը սիրում է տա՞լը, թե՞ վերցնելը: Ասածու Խոսքն ասում է. երանելի է տալը, քան առնելը: Եթե մարդը պահանջկոտ է, նա միշտ պահանջում է, բողոքում՝ չեկան, չօգնեցին ինձ: Նա ուզում է, որ միշտ իրեն օգնեն: Բայց մենք պետք է քննենք ու հասկանանք՝ արդյոք մենք սիրո՞ւմ ենք գնալ ու օգնել, թե՞ ուզում ենք, որ հիմնականում մեզ օգնեն, իսկ մենք հենց այնպես, դեպքից դեպք օգնենք: Ամեն մի քրիստոնյա պետք է իր համար պարզի այդ հարցը: Եթե մենք նայենք Հիսուսի օրինակին, կհասկանանք՝ Հիսուսը տվե՞ց, թե՞ վերցրեց, և մենք կտեսնենք, որ ոչ թե վերցրեց, այլ ամեն բան տվեց: Մարդկային հարաբերություններում շատ դժվար է շփվել այն մարդկանց հետ, ովքեր անընդհատ ուզում են քեզանից վերցնել, պահանջում են թեկուզ հասարակ հարցերում: Օրինակ՝ ուզում ես մեկին հանդիպել, ինքը ոչ մի կերպ չի հարմարվում ոչ մի ժամի ու օրվա, չի զիջում, որ հանդիպես: Տեսնո՞ւմ եք, թե ինչքան դժվար է այդ մարդու հետ, քանի որ փոխզիջման չի գնում: Իսկ մյուսը աշխատում է հարմարեցնել, որ հանդիպում տեղի ունենա: Նա ասում

Փեթրովաթ, 2024թ., Մ 2 (123)

է՝ ես կհարմարեցնեմ: Նման մարդու հետ խնդիր չկա, շփումը շատ հեշտ է: Եկե՛ք խորհենք. մենք սիրում ենք տա՞լ, թե՞ առնել: Ես ի՞նչ շահն եմ փնտրում, թե՞ դիմացինի:

Եկե՛ք տեսնենք, թե ինչպես էր վարվում Տեր Հիսուսը: «Որովհետեւ գիտէք մեր Տէր Յիսուս Քրիստոսի շնորհքը, որ ձեզ համար աղքատացաւ նա՝ որ հարուստ էր, որ դուք նորա աղքատանալովը հարստանաք» (Բ Կորնթ. 8:9): Իհարկե, սա հոգևոր առումով է ասում: Նույն՝ Բ Կորնթացիս 5:21-ում ասվում է. «Որովհետեւ Աստուած նորան, որ մեղք չգիտէր, մեզ համար մեղք արաւ. որ մենք Նրա միջոցով Աստուծոյ արդարները լինենք»: Սա է Աստվածային բնությունը, որ երկրի վրա ոչ մեկից ոչինչ չպահանջեց:

Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ իր Որդուն տվեց, որպեսզի ով որ Նրան հավատա՝ հավիտենական կյանք ունենա, փրկություն ունենա, ազատվի մեղքի իշխանությունից ու հավիտենական դատապարտությունից: Սերը ենթադրում է տալ: Եթե ես միայն պահանջում եմ ու չեմ մտածում

տալու մասին, դա նշանակում է, որ ես չեմ սիրում: Սերը արտահայտվում է տալու միջոցով: Եթե ես ասեմ, որ սիրում եմ ու ոչինչ չտամ՝ դա չի կարող սեր լինել: Աստծու սերը արտահայտվում է Հիսուս Քրիստոսի միջոցով: Աստված տվեց Իր Որդուն, իսկ Նա Իր կամքով եկավ ու կյանքը դրեց մեզ համար: Տեր Հիսուսը ոչնչի կարիք չունեւ, բայց Նրա սերը ստիպեց, որ գոհվի մարդկության փրկության համար: Մարդը ինչքան Աստծուն մոտենում է, այնքան աստվածային է արտահայտվում իր կյանքում: Իսկ անապաշխար մարդու կյանքում արտահայտվում է մեղքի կյանքը՝ եսասիրությունը, նախանձը, հպարտությունը, փառասիրությունը և այլն: Բայց հոգևոր մարդու կյանքը մեղքի կյանքին հակառակ է: Հոգևորը ուրախանում է տալուց, ոչ թե վերցնելուց:

Ամեն մի քրիստոնյա պետք է քննի ու իմանա՝ կարո՞ղ է տալ, թե՞ միայն վերցնում է: Երանելի է նա, ով ապրում է Աստծու կամքի մեջ, քանի որ նա լցվում է երկնային ուրախությամբ: Մենք պետք է ապրենք Հիսուսի կյանքով: Նա ոչ մեկից ոչ մի բան չպահանջեց, չասաց՝ շնորհակալ եղեք ու գոհացեք ինձանից: Եթե մենք սպասում ենք գովեստի ու շնորհակալության, ուրեմն մենք չենք սովորել տալ և ուզում ենք վերցնել: Աստծու հետ ապրող մարդը մարդկանցից սպասելիք չունի, նա իր հարցերը Աստծու հետ է լուծում:

Պետք է մարդ մտերիմ լինի Աստծու հետ և իր հարցերը Նրա հետ լուծի:

Աստված թույլ է տալիս, որ մարդը հուսահատվի մարդկանց սպասելուց ու իր հայացքը Տիրոջն ուղղի, Նրանից սպասի ու մտերմանա Նրա հետ: Այս խոսքը նյութական առումով էլ նման է ցանելուն: Երբ ցանում ես՝ ակնկալում ես, որ հնձելիս շատ ես հնձելու, մի ցորենի հատիկ ցանելով կարելի է հնձել երեսուն, վաթսուն կամ հարյուր հատիկ: Բայց ես այսօր ուզում էի, որ մենք տեսնեինք այս խոսքի մյուս կողմը, թե մենք ինչքան պահանջկոտ ենք, ինչքան նեղացկոտ, ինչքան ենք

ուզում, որ մարդիկ մեզ տան: Մենք ուրախանում ենք, որ մենք տալիս ենք, թե՞ միայն ուրախանում ենք, երբ մեզ են տալիս: Աստծու Խոսքով ապրելը երանություն է: Սուրբ Գրքում ամեն ինչի մասին գրված է: Մենք կարդում ենք և սովորում ենք ընտանիքի, աշխատանքի և այլնի մասին: Եթե դու պահես Աստծու Խոսքը՝ կտեսնես, թե այն ինչպես է քեզ բարձրացնում: Տերը օգնի, որ մենք ճանաչենք Աստծուն, ապրենք Քրիստոսի կյանքով և ուրախանանք, երբ կարողանում ենք օգնել ինչ-որ մեկին, կարողանում ենք տալ՝ թե՛ հոգևոր և թե՛ նյութական առումով: Գալու է մի օր, որ կանգնելու ենք Աստծու առաջ և լինելու ենք մենք, ու մեր ապրած կյանքը դրվելու է մեր առաջ: Տա Աստված, որ մենք ապրենք Իր Խոսքի ու կամքի մեջ և սովորենք տալ, այլ ոչ թե միայն առնել:

Գազիկ Բախշյան

Կարելի՞ է արդյոք տեսնել Աստծուն

Մի անհավատ մարդ դիմեց քրիստոնյային.

– Դու Աստծու մասին ես խոսում...

Յո՛ւյց տուր Նրան, և այդ ժամանակ կհավատամ Աստծու գոյությանը:

– Լավ, արի՛ ինձ հետ, - ասաց հավատացյալն այդ անհավատին:

Նրանք դուրս եկան: Բաց երկն-

քում շողում էր պայծառ արևը:

– Այժմ ուշադիր նայի՛ր արևին, - ասաց հավատացյալը:

– Ի՞նչ ես խոսում, մի՞թե հնարավոր է առանց կուրանալու նայել արևին:

– Այդ դեպքում դու ինչպե՞ս ես ուզում տեսնել Նրան, Ով ստեղծել է արևը:

Փետրվարի, 2024թ., ՄԶ (123)

ՊԱՐԻՍՊԸ ՊԱՀԻՐ

«Խորտակող է վեր գալիս քեզ դեմ. պահիր պարիսպը. ճանապարհին
նայիր, մեջքդ պնդացրու, ոյժդ շատ զօրացրու»:

Նաում 2:1

Սիրելիներ, եկեք սրտանց շնորհակալություն հայտնենք Տիրոջը, որ Նա մեզ ճանաչել է, կանչել է՝ մեզ փրկելու և Իր Որդու պատկերին կերպարանակից անելու համար: Սակայն հակառակորդը չի կարող տանել Աստծու փրկությունը և ամեն ժամանակ դուրս է գալիս մարդու դիմաց և փորձում ավերել այն գործը, որը Տերն արել է մեզ փրկելու համար:

Հակառակորդն ամեն կերպ փորձում է կանգնել մեր և Աստծու միջև ու խանգարել մեր և Աստծու հաղորդակցությանը, որպեսզի խորտակի մեր կյանքը: Բայց Աստծու Խոսքը վտանգից խուսափելու համար մեզ զգուշացնում է պարիսպը պահպանել: Ո՞րն է մեր կյանքի պարիսպը: Պարիսպը Աստծու Խոսքն է, և եթե մենք մեր առջևում միշտ Աստծու Խոսքը դնենք, այն մեզ միշտ կպահպանի, ինչպես Դավիթն է ասում ամեն անգամ. «Տերը իմ առջևս դրի, որպեսզի չմեղանչեմ»: Ադամին էլ էր ասել, որ պահի պարիսպը, այսինքն՝ չուտի բարին ու չարը գիտենալու ծառից: Մենք տեսնում ենք, թե ինչ տեղի ունեցավ, երբ Եվան ու Ադամը մերժեցին Աստծու Խոսքը. նրանք կորցրեցին ամեն բան, այդ թվում և իրենց ուրախությունը: Հակա-

ռակորդն այսօր էլ ամեն բան անում է, որ գողանա քո մեջ սերմանված խոսքը, գողանա այն խոսքը, որին հավատացել ենք: Նաում մարգարեն ասում է, թե ինչպես այն պահպանենք. պարիսպը պահպանիր, ճամփան դիտիր, իսկ մենք գիտենք՝ Հիսուսը ասաց. «Ես եմ ճանապարհը, ճշմարտությունը և կյանքը»:

Եթե այսօր մեր հայացքի կենտրոնում Տերը չի, և մենք չենք նայում Հիսուս Բրիստոսին, որ մեզ տանում է դեպի կյանք, դեպի հավիտենություն, մեր առջև շատ տարբեր ճանապարհներ կարող են հայտնվել, որոնք կարող են հեռացնել Տիրոջից: Երանելի է այն մարդը, ում սրտի մեջ Աստծու տան ճանապարհները կան, քանի որ մենք գիտենք դրա վերջաբանը: Եթե մենք քայլենք այն ճանապարհով, որը Բրիստոսն է, մենք երբեք չենք սայթաքի, չենք սխալվի:

Սուրբ Գիրքն ասում է՝ երանելի է այն մարդը, ում սրտում Աստծու տան ճանապարհները կան: Աստծու ճանապարհը մեզ համար Քրիստոսն է, բայց հակառակորդը մեզ տարբեր ճանապարհներ է առաջարկում, և շատ մարդիկ մոլորվում են ու թողնում ճշմարիտ ճանապարհը:

Հակառակորդը միշտ ուզում է սուտը ճշտի տեղ մատուցել: Իհարկե, կան նաև սուտ ճանապարհներ, որով մարդիկ գնում են և ընկնում սատանայի ծուղակը: Եթե մենք պարիսպը պահենք և ճամբան դիտենք, չենք սայթաքի:

Նաում 2:1-ում ասվում է նաև՝ մեջքդ պնդացրու և ուժերդ վրադ հավաքիր: Երբ Աստծու Խոսքը մեր սրտում և մտքում առաջին տեղում է, ապա մեր մեջքը պինդ է, և մեր ուժերը՝ զորացած: Պետրոս առաքյալը գրում է. «Ձեր մտքի մեջքը գոտևանդած, արթուն կեցած կատարելապես հուսացե՛ք Տեր Հիսուս Քրիստոսին»: Շատ կարևոր է, որ մեր միտքը Աստծու Խոսքով լցված լինի, և մենք միշտ մտածենք Աստծու Խոսքի վրա: «Այլ նորա կամքը Տիրոջ օրենքի մէջ է, եւ ցերեկ ու գիշեր նորա օրենքի վերայ է մտածում: Եւ նա ջրերի գնացքումը տնկուած ծառերի պէս է, որ իր պտուղը տալիս է իրան ժամանակին, եւ նորա տերերը չէ թափվում, եւ ամեն ինչ որ անում է յաջողվում է նորան» (Սաղմոս 1:2-3): Այնպես էլ մենք, եթե կապվենք Աստծու ու Նրա Խոսքի հետ, ապա Նա կպահի մեզ, և մենք ամուր ու հաստատուն կզգանք

ամբողջությամբ: Գրված է. «Որովհետեւ իմ համբերութեան խօսքը պահեցիր, ես էլ քեզ կ'պահեմ այն փորձութեան ժամանակ, որ գալու է այս աշխարհքի վերայ, որ փորձէ երկրի երեսի վերայ բնակողներին» (Հայտնության 3:10):

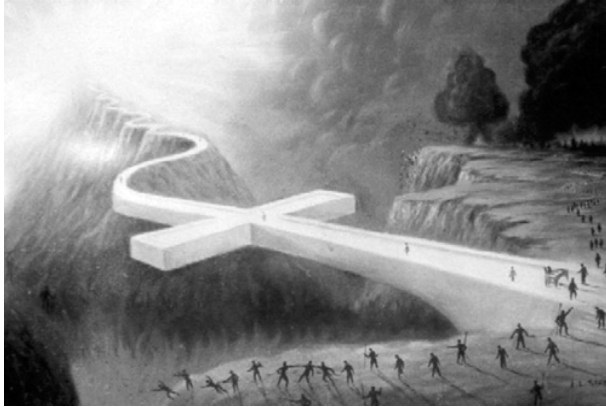
Մենք ամենքս կարևոր ճանապարհի մեջ ենք, և խորտակողը պատրաստ է խորտակելու, կուլ տալու, եթե մենք թողնենք Աստծու Խոսքը, չվստահենք ու չհավատանք Աստծուն: Սուրբ Հոգին մեր ներսում ուժ և կարողություն է տալիս, լցնում է մեզ ներսից, աղաղակում է նեղության ժամանակ: Ամեն ինչ ցույց է տալիս, որ աշխարհը մոտենում է իր վերջաբանին, հակառակորդը ավելի գազազած լինելով՝ փորձում է խորտակել ազգերն ու ժողովուրդները:

Մենք չպետք է դադարենք աղաղակել Տիրոջը, քանի որ այս ժամանակները մեզ դրա համար են տրված: Յուրաքանչյուրս պետք է արթնանանք, չկասկածենք Տիրոջ սիրո վրա: Թեկուզ տկար, թեկուզ թույլ՝ մենք Տիրոջն ենք, մեր ապավինությունը Տերն է: Քանի դեռ դուռը բաց է, շտապենք այդ դռնից ներս մտնել: Նա Իր սիրով կանչում է մեզ:

«Ահա ես դռան առաջին կանգնած եմ եւ թակում եմ. եթէ մէկը լսէ իմ ձայնը եւ դուռը բանայ, կ'մտնեմ նորա մօտ եւ ընթրիք կ'անեմ նորա հետ, եւ նա ինձ հետ» (Հայտնություն 3-20): Այսօր Աստված թակում է: Շատ կարևոր է, որ

Պեթրոսի, 2021թ., № 2 (123)

մեր սիրտը բացենք Տիրոջ առաջ և փակենք այս աշխարհի առաջ ու լցվենք ուրախությունով: Աստծու Խոսքը մեր առաջ դնում է երկու ճանապարհ՝ օրհնություն և անեծք:

Եթե ընտրենք Տիրոջը՝ կլինենք օրհնված, եթե մերժենք Նրան՝ կլինենք անեծքի տակ: Ժամանակն է, որ մենք

ընտրենք Տիրոջը և խնդրենք, որ Նա մեզ հաստատի Իր ճանապարհների մեջ: Ուրեմն ընտրենք Տիրոջը ոչ թե միայն մտքով, այլ նաև սրտով ու հոգով, որպեսզի ամեն իրավիճակում հայտնվելիս ընտրենք Տիրոջը, այլ ոչ թե թե մարմնավորն ու աշխարհայինը:

Թող Տերը օրհնի մեզ, հաստատի այն ճանապարհի մեջ, որը մեզ կտանի Իր մոտ: Եվ որպես վերջաբան՝ ես նորից կցանկանամ կարդալ նույն համարը. «Խորտակող է վեր գալիս քեզ դեմ. պահիր պարիսպը. ճանապարհին մայիր, մեջքդ պնդացրու, ույժդ շատ գորացրու» (Նաումի 2:1): Ամեն:

Հայկ Պետրոսյան

Նա ուրախանում է ողորմելով

Եթե ձեզ վիրավորում են, վերցրե՛ք գերության մեջ ձեր մտքերը ու խնդրեք Աստծուն. «Օ՛, Տե՛ր, ես աղոթում եմ նրանց համար, ովքեր վիրավորում են ինձ»: Աստված սիրում է նույնիսկ փողոցում գտնվող ամենամեղավորներին ու անօրեններին: Ուրեմն որքան առավել է Նա սիրում այն քրիստոնյաներին, որոնք վիրավորել են ձեզ՝ դրանով իսկ իրենք իրենց դարձնելով ձեր թշնամին:

Աստծուն հաճելի չէ պատժել ոչ անօրեններին, ոչ էլ Իր զավակներին: Հակառակը, դա բերում է Նրան ուժեղ ցավ:

Թույլ տվեք ինձ ասել, թե ինչն է

ուրախացնում Տիրոջը. «Քեզի պես Աստուած ո՞վ կայ, որ անօրենքիներ կը ներէ, ու իր ժառանգութեանը մնացորդին յանցանքը անտես կ'ընէ. իր բարկութիւնը յաւիտեան չպահէր, քանզի ողորմութիւն կը սիրէ: Անկապիտի դառնայ, մեզի ողորմութիւն պիտի ընէ, մեր անօրենքիւնները ոտքին տակ պիտի առնէ. այո, անոնց բոլոր մեղքերը ծովուն խորութեանը մէջ պիտի նետես» (Միքիա 7:18-19):

Գոհություն Աստծուն Իր մեծագույն ողորմության համար: Նա ուրախանում է ողորմելով:

Դեյվիդ Ուիլքերսոն

ԱՍՏՎԱԾ ՈՉ ՈՔԻ ԿՈՐՈՒՄՏԸ ՉԻ ՑԱՆԿԱՆՈՒՄ

«Տերը չուշացներ իր խոստմունքը, ինչպես ոմանք ուշացուցած կը սեպեն, հապա մեզի երկայնամիտ կ'ըլլայ, վասն զի չուզեր որ մէկը կորսուի, հապա որ ամէնը ապաշխարանքի գան»:

Բ Պետրոս 3:9

Մեր օրերում «դժոխք» բառը մարդիկ օգտագործում են որպէս կատակ: Մարդիկ միմյանց հետ վիճելիս օգտագործում են այդ բառը և նույնիսկ ծիծաղում: Սակայն դժոխքն իրականում գոյություն ունի: Այն պատրաստված է սատանայի և նրա հրեշտակների համար, այլ ոչ թե մարդկանց հոգիների: Մարդկանց համար Տերն ստեղծել է Երկնքի Արքայությունը, մարդկանց մեղքերի համար Նա զոհել է Իր Որդուն, որպեսզի փրկի նրանց մահից:

Դժբախտաբար, մարդկանցից շատերը շարունակում են ապրել մեղքի կյանքով՝ մերժելով Աստծուն և Նրա մեծ ողորմությունը: Յանկացած մարդ, որ չի ընդունել Հիսուսին որպէս անձնական Փրկիչ և շարունակում է ապրել մեղքի կյանքով, կատարում է սատանայի կամքը և բռնել է դժոխք տանող ճանապարհը:

Աստված որևէ մեկի կորուստը չի կամենում, դրա համար էլ գործադրում է բոլոր միջոցները, որպեսզի մեղավորին ետ դարձնի սխալ ճանապարհից՝ ուղղորդելով դեպի փրկություն և Աստծու Արքայություն տանող ճանապարհ:

Ինչպե՞ս ուղղորդելով դեպի փրկություն և Աստծու Արքայություն տանող ճանապարհ:

Նա այդ անում է Իր Խոսքի՝ Աստվածաշնչի, Սուրբ Հոգու, հավատացյալների աղոթքների և մարդկանց կյանքների ընթացքներին Իր անձնական միջամտությամբ:

ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՍՔ

Առաջին համաշխարհային պատերազմից հետո Միացյալ Նահանգներում եղել է համատարած ընկճախտ՝ դեպրեսիա: Համատարած գործազրկություն է եղել, նույնիսկ շատ ունևոր մարդիկ իրենց տարիներով կուտակած ունեցվածքը մի գիշերում կորցրել են: Այդ ժամանակ կտրուկ

Պէտքով առե՛ք, 2024թ., № 2 (123)

ավելացել է ինքնասպանությունների թիվը: Դեպքեր են եղել, որ մարդիկ հյուրանոցի վերին հարկերում համարներ են վարձել, որպեսզի պատուհանից ցած նետվեն:

Այդ ժամանակ Միացյալ Նահանգների և Անգլիայի հյուրանոցների համարներում անպայման Աստվածաշունչ էին դնում: Ինքնասպանության պատրաստվող մարդկանցից շատերը մահվանից առաջ գրություն թողնելու համար թուղթ էին փնտրում և գտնում էին Ասվածաշունչը: Նրանցից ոմանք, ովքեր ցանկանում էին մեռնելուց առաջ կարդալ այդ գրքից մի քանի տող, իրենց համար մխիթարություն էին գտնում և ինքնասպանություն գործելու փոխարեն Աստծու առաջ ծնկի էին գալիս: Աստծու Խոսքը կարող է ուժ և հույս ներշնչել նույնիսկ ամենահուսալքված անձնավորությանը:

Մի օրինակ էլ բերեմ. մի կին, որ անցած է լինում ընտանեկան ծանր դրամայի միջով և գտնվում է հոգեկան ծանր ապրումների մեջ, հասնում է այն վիճակին, որ որոշում է սպանել սեփական զավակներին և վերջում էլ կախվել: Կինը միացնում է ռադիոն, որպեսզի խլացնի երեխաների ձայները: Սակայն այդ ժամանակ ռադիոյով Ավետարան է քարոզվում, և նա, Աստծու Խոսքը լսելով, զղջումով ծնկի է գալիս Աստծու առաջ:

Աստծու Խոսքը ունակ է խոսելու մարդկանց սրտերի հետ: Այն հայտ-

նում է մեզ Աստծուն, ցույց տալիս, թե ինչ վիճակում ենք մենք Նրա առաջ, և ուղղորդում է շտկվելու ճանապարհին: Նա կարող է հույս տալ նրան, ով ընդհանրապես հույս չունի:

Շատ հոգիներ այսօր դժոխքում կլինեին, բայց գոհություն Աստծուն Իր Խոսքի համար, որ նրանց փրկել է կորստից: Այսօր Աստվածաշունչն ամենաշատ տպագրվող գիրքն է, և դրա համար փառք Աստծուն: Նա Իր Խոսքով փոխում է դեպի կորուստ գնացողի ճանապարհը: Ով էլ այն կարդա՝ անաստված, աթեիստ, մուսուլման, հինդուիստ, միլնույնն է, Աստված կպնում է կարդացողի սրտին և փոխում նրա կյանքը:

Ս Ո Ւ Ր Բ Հ Ո Գ Ի

Պատմեն կյանքից վերցված մի պատմություն: Մի հանքափոր բանվոր աշխատանքից հետո տուն է վերադառնում: Լսում է, որ տներից մեկի պատուհանից հրաշալի երգի ձայն է լսվում: Մոտենալով լսում է, որ Աստծուն են փառաբանում: Հանքափորի մոտ ներս մտնելու խիստ ցանկություն է

առաջանում... ներս է մտնում: Բանից պարզվում է՝ այնտեղ հոգևոր հավաքույթ է տեղի ունենում: Այդ մարդը լսում է Աստծու Խոսքը, զոջում իր կատարած մեղքերի համար, խոստովանում է դրանք և Հիսուսին ընդունում իր սրտում: Հաջորդ օրը փլուզում է տեղի ունենում այն հանքախորշում, որտեղ նա էր աշխատում, և հանքափորը մահացու վիրավորվում է: Մեռնելուց առաջ նա հասցնում է ասել հետևյալը. «Փառք Աստծուն այն բանի համար, որ երեկ ամեն բան որոշվեց»: Սուրբ Հոգին այդ մարդուն բերեց հավաքույթի վայր, բայց դա տեղի ունեցավ, որովհետև այդ մարդը ենթարկվեց Սուրբ Հոգու կանչին: Դժբախտաբար, այդ անձնավորության կյանքն անժամանակ ընդհատվեց, սակայն նրա հոգին փրկություն գտավ: Մեզնից ոչ մեկը չգիտի, թե երբ կընդհատվի իր երկրային կյանքը, ուրեմն ինչքան կարևոր է, որ ճիշտ ժամանակին լսենք Տիրոջ կանչը և փրկվենք դժոխքից:

Ինքը՝ Սուրբ Հոգի Աստվածը, որ Սուրբ Երրորդության երրորդ Անձն է, գտնվելով մարդկանց կողքին՝ կարող է Իր գործությամբ ազդել մարդկանց կյանքերի վրա և տանել փրկության: Մի քրիստոնեական երգ կա, որտեղ ասվում է. «Քեզ Սուրբ Հոգին բերեց ծառայելու, որպեսզի քո հոգու համար բժշկություն գտնես»:

Սուրբ Հոգին կարող է ազդել մարդկանց մտքերի և սրտերի վրա:

Երբ Աստծու Խոսք է խոսվում՝ լինի դա եկեղեցում, անձնական հանդիպման ժամանակ թե փողոցում, միևնույնն է, Սուրբ Հոգին ունկնդրողի սրտի հետ աշխատանք է տանում: Նա կոչ է անում գնալ Աստծուն, Նա բացահայտում է, պաշտպանում է, հիշեցնում է և մխիթարում:

Ք Ր Ի Ս Տ Ո Ն Յ Ա Ն Ե Ր Ի Ա Ղ Ո Թ Ք Ն Ե Ր

Ինչ որ կատարեն, տեղի է ունեցել Երկրորդ համաշխարհային պատերազմի ժամանակ: Մի բազմազավակ հավատացյալ ընտանիքի որդի պատերազմի ժամանակ, դեռ դարձի չեկած, ծառայում է նավատորմում: Այն նավը, որի վրա ծառայում է այդ երիտասարդը, հարձակման է ենթարկվում մահապարտ օդաչուի կողմից: Ողջ անձնակազմից փրկվում է միայն այդ երիտասարդը, որովհետև ծնողներն անդադար աղոթում էին Աստծուն նրա փրկության համար: Նա տուն է վերադառնում հերոսի նշանը կրծքին, համազգեստի վրա մեդալ-

Փեբրվարի, 2021թ., Մ 2 (123)

ներից ազատ տեղ չի լինում: Որոշ ժամանակ անց մայրը մահանում է: Թաղելուց առաջ նա հանում է շքանշաններով ծածկված կիտելն ու ծածկում է մոր դին՝ ասելով. «Դու սրանք վաստակել ես...»:

Ժողովրդական ասացվածքն ասում է. «Մոր աղոթքը որդուն ծովի հասկից էլ կհանի»: Այս պարագայում դա հենց այդպես էլ կար: Ծնողների, հատկապես մոր աղոթքը զավակների փրկության համար մեծ ուժ ունի: Գոհանանք Տիրոջից մեր հավատացյալ ծնողների համար, ովքեր իրենց աղոթքներով պաշտպանել են մեզ զանազան փորձություններից ու կորստից: Մարդուն կորստյան տանող ճանապարհից կարող է ետ բերել նաև եկեղեցու միաբան աղոթքը: Մեզնից շատ-շատերը հիմա կորսված կլինեին, եթե չլիներ եկեղեցու աղոթքը: Փառք Տիրոջը դրա համար:

ԱՍՏՎԱԾԱՅԻՆ ՆԱԽԱՆՆԱՄՈՒԹՅՈՒՆ

Աստվածային նախախնամությունը ուղղակի Աստծու միջամտությունն է մեր կյանքին: 1944

թիվն էր: Ես ու հայրս փախստական էինք: Ամենուր պատերազմ էր, Եվրոպան ամբողջությամբ բռնված էր պատերազմի կրակներով: Մենք գնացքով գնում ենք Սլովակիա՝ ապաստան ու մի որոշ սնունդ գտնելու նպատակով: Մի երկու կայարան անցնելուց հետո ներս է մտնում հսկիչն ու սկսում ստուգել տոմսերը: Մենք ո՛չ տոմս ունենք, ո՛չ էլ գումար, որ վճարենք: Մենք պատառոտված, կեղտոտ հագուստներով խղճահարություն առաջացնող դեմքեր էինք: Հսկիչը մոտեցավ մեզ ու խնդրեց ներկայացնել մեր տոմսերը: Տեսնելով, որ տոմս չունենք, ասաց, որ հաջորդ կայարանում մեզ գնացքից կիջեցնի: Ուղևորներն սկսեցին խնդրել, որ մեզ չիջեցնի, բայց նա անհողողող էր:

Հաջորդ կանգառում հսկիչը մեզ ստիպեց, որ իջնենք գնացքից: Մարդիկ կանչեցին կայարանապետին: Նա նույնպես սկսեց համոզել հսկիչին, որ մեզ չիջեցնի գնացքից, սակայն հսկիչն անտարբեր մնաց նույնիսկ այդ մարդու հորդորին և մեզ իջեցրեց այդ կայարանում: Այդ ժամանակ ես ու հայրս դեռ հավատացյալ չէինք և այդ հսկիչի արարքից խիստ բարկացանք: Միայն մի ամիս անց մենք իմացանք, որ դրանից հետո այդ գնացքը հայտնվել է ռազմական գործողությունների շրջանում, և ուղևորներից շատերը զոհվել են: Հիմա այդ դեպքին ես բոլորովին այլ հայացքով եմ նայում. ոչ թե այդ հսկիչն էր այդքան խստասիրտ

անձնավորություն, այլ Աստված միջամտեց, որ մեր կյանքերը պահի:

Այդ տարիներին, երբ տեղից տեղ էինք տեղափոխվում, երեք թե չորս անգամ պատահել է, որ ընթացքի ժամանակ թռել ենք գնացքից: Գիշերով, ոչինչ չի երևում, չգիտես՝ ո՞ր կընկնես, գուցե թե կոտրվածքներ ստանաս... բայց փառք Աստծու, ողջ մնացինք: Եվ ահա հերթական անգամ գնացքից թռնելուց հետո որոշեցինք փայտակոճերի (շալալների) վրայով գնալ: Ես համոզված էի, որ մենք նախքան գնացքի մոտենալը կլսենք նրա ձայնը: Բայց այդպես չէր: Երբ գնացքը կողքից է գալիս, դու լսում ես ձայնը, բայց երբ գնացքը գալիս է ուղիղ քեզ վրա և մեծ արագությամբ՝ դու կարող ես չլսել: Դեռ նոր էինք գծից դուրս եկել, երբ ճեպընթացը մեծ արագությամբ անցավ այն գծով, որով մի վայրկյան առաջ մենք էինք քայլում: Մինչև օրս, երբ հիշում եմ այդ դեպքը, մարմնիս փշաքաղվում է, բայց աստվածային նախախնամությունը մեզ փրկեց մահից: Կամ պատմեմ մի այլ դեպք իմ մանկությունից. այնտեղ, որտեղ մենք էինք ապրում, մի գետակ կար, որը ձմռանը սառչում էր, և ամեն գարնան սառույցը պայթեցնելու համար զինվորներ էին կանչում: Խեղճ զինվորները մեզ անընդհատ հեռացնում էին պայթյունի վայրից, բայց միևնույնն է, մի կերպ գնում էինք մոտ, որ տեսնենք: Հերթական անգամ ես

մյուս երեխաների հետ գնացել էի պայթյունը տեսնելու, և երբ հնչեց «Պայթեցնե՛լ» հրամանը՝ ես, չգիտեմ ինչու, մի քայլ ետ գնացի, իսկ իմ կանգնած տեղում ընկավ սառցի մի հսկայական կտոր:

Եթե ես այդ ետ քայլը չանեի, ամենայն հավանականությամբ այն ինձ կսպաներ: Աստվածային միջամտությունը հնարավորություն է տալիս, որ ետ դառնաս դժոխք տանող ճանապարհից ու խորհես քո անցած կյանքի ու սպասվող գալիքի մասին:

Եթե դու հիմա կարդում ես այս տողերը ու դեռ որոշում չես կայացրել Հիսուսին որպես անձնական Փրկիչ ընդունելու վերաբերյալ, գիտցի՛ր, սա քո հնարավորությունն է կյանքդ փոխելու համար, սա Աստված է քեզ դիմում, որ դու ետ դառնաս դժոխք գնացող ճանապարհից ու կյանքն ընտրես: Աշխատի՛ր ամեն բան փոխել հենց այս պահին և կանգնել հավիտենական կյանք տանող ճանապարհին:

Դմիտրի Բեսպալով
«Свет и жизнь», н. 78

Փետրվարի, 2021թ., №2 (123)

Մյուզիքային վկայություն

Ես ուզում եմ պատմել իմ կյանքում Հիսուսի կատարած հրաշքների մասին: 2003թ. ամուսնացա, որից հետո երեխա չէի ունենում: Ես ու ամուսինս որոշեցինք գնալ բժշկի մոտ: Մի շարք բուժումներից հետո ոչ մի արդյունք չէինք տեսնում: Եղել ենք տարբեր բժիշկների մոտ. սկզբում հույս էին տալիս, որ ամեն ինչ լավ կլինի, իսկ որոշ ժամանակ հետո, ոչ մի արդյունք չստանալով, մենք հիասթափվում էինք ու չէինք շարունակում բուժումը: Այսպես անցան քանի տարիներ, կրկին ու կրկին ոչ մի նորություն: Վերջին անգամ, երբ գնացի բժշկի, կրկին մի շարք հետազոտություններ կատարվեցին, և ես սկսեցի խմել բարձր դեղաչափերով դեղեր: Մի քանի ամիս բուժվելուց հետո ինձ մոտ ամեն ինչ նորմալ էր, ես արդեն բուժվել էի: Բայց այդ ընթացքում կրծքումս մի գունդ էի շոշափել: Այդ մասին ասացի բժշկուհուս, նա ինձ ուղարկեց սոնոգրաֆիայի: Սոնոգրաֆիան ցույց տվեց կիստոզ գոյացություն, որն, ըստ բժշկի, վտանգավոր չէր: Բժշկուհիս խորհուրդ տվեց այդ գոյացությունը հեռացնել, որպեսզի հետագայում ինձ չխանգարի: Ես

2015թ. դիմեցի հոսպիտալ, որպեսզի վիրահատվեմ:

Վիրահատությունը շատ հաջող ընթացավ, և ինձ մի երկու օրից դուրս գրեցին: Մի քանի օրից եկան բիոպսիայի պատասխանները: Պարզվեց, որ դա չարորակ գոյացություն էր: Բժիշկն ամուսնուս ասել էր, որ պետք է շատ շտապ կատարվի քիմիոթերապիա, քանի որ ագրեսիվ ուռուցք է: Դրանից հետո կարծես մեր կյանքը դժոխքի էր վերածվել: Ոչ մեկս ո'չ քուն ունեինք, ո'չ դադար: Ոչ ոք չէր հավատում, որ այդ ամենը մեզ հետ է կատարվում: Ես գիտեի, որ դա վերջն է, և ես չեմ փրկվի: Ամենից շատ ամուսնուս մասին էի մտածում: Սկեսուրս հոգևոր էր և միշտ ասում էր, որ Հիսուսի մոտ անկարելի ոչինչ չկա, Նա կարող է ինձ բժշկել: Եվ ես անդադար խնդրում էի Աստծու կամքը. եթե պետք է՝ Նա ինձ կբժշկի, իսկ եթե ոչ՝ ուրեմն ոչ: Մենք չէինք ուզում գնալ քիմիոթերապիայի՝ կարծելով, որ այն ինձ կտանի մահվան: Ծանոթներիցս մեկը խորհուրդ տվեց մի հեքիմի մոտ գնալ, որն իբր քաղցկեղ է բուժում: Մենք գնացինք նրա մոտ, և նա մեզ մեծ հույսեր տվեց: Մի քանի ամիս ես

այցելում էի նրան և ստանում էի անհասկանալի բաղադրությամբ դեղորայք, որի մի մասը խմում էի, իսկ մյուս մասը քսում էի վիրահատությունից հետո մնացած սպիի վրա:

Որոշ ժամանակ անց այդ քսուքից ամբողջ մաշկս սկսեց քայքայվել: Այնքան էր այդ սպին խորացել, որ ամբողջ կուրծքս քայքայվել էր, և անտանելի գարշահոտություն էր գալիս: Պարզվեց, որ ուռուցքը տարածվել էր նաև թոքերիս մեջ: Գնալով վիճակս ավելի ու ավելի էր վատանում, այլևս ոչ մի տեսակի ցավազրկող չէր օգնում: Ամբողջ եկեղեցին գիշեր ու ցերեկ աղոթում էր ինձ համար: Մենք գնացինք Հայ-Ամերիկյան առողջության կենտրոն, որտեղի ուռուցքաբանն, առանց իմ վերքը տեսնելու, միայն զգալով հոտը՝ ինձ չընդունեց: Նա պատճառաբանեց, որ ես իրենց հիվանդը չեմ և ինձ ուղարկեց Միքայելյան կենտրոն: Այնտեղ նույնպես ինձ չվերցրին բուժման՝ պատճառաբանելով, որ ես ռիսկային փուլում եմ, և կարող է անմիջապես թոքերի արյունահոսություն սկսվել, իսկ այդ ժամանակ իրենք ոչինչ չեն կարող անել: Ինձ ուղարկեցին ուռուցքաբանական կենտրոն: Բաժնի վարիչն, իմանալով այդ ամենի մասին, ինձ ևս չընդունեց: Մենք ամեն տեղից հույսներս կտրած՝ կանգնած էինք բժշկի դռան մոտ: Կարծես ամեն ինչ վերջացած էր, նույնիսկ փորձնական ոչ ոք չէր ցանկանում ինձ օգնել: Բայց

փառք Տիրոջը, Տերը քիմիոթերապիայի բժշկուհու սրտում դրեց, և նա ինձ ընդունեց: Նա ասաց, որ մի քանի օրվա քիմիա կնշանակի՝ դեղահաբի տեսքով, և եթե արյունահոսություն չսկսվի, ապա կշարունակեմ այդ դեղերի ընդունումը: Օրգանիզմս այդ դեղորայքն ընդունեց, և ես չորս կուրս խմեցի: Բժշկուհիս ասաց, որ գոնե պետք է վերքը փակվի, որից հետո հնարավոր լինի կաթիլայինի տեսքով քիմիա նշանակել: Փառք Աստծուն, ես ընդունեցի 8 կուրս քիմիոթերապիա, որից հետո ուռուցքներն ամբողջությամբ մաքրվել էին, և որից հետո ես ևս մեկ անգամ վիրահատվեցի:

Վիրահատությունն անցավ շատ լավ: Ես ստացա նաև ճառագայթային բուժում: 25 կուրս ճառագայթ ստանալուց հետո անցա համակարգչային տոմոգրաֆիա: Պատասխանները եկան դրական՝ ուռուցքները ամբողջովին վերացել էին: Աստված ինձ բուժել էր 4-րդ փուլում գտնվող քաղցկեղից: Ոչ ոք չէր հավատում, որ դա հնարավոր էր, բայց Աստծու մոտ անկարելին դառնում է կարելի: Ես

Փետրվարի, 2021թ., №2 (123)

Երեք ամիսը մեկ գնում էի հետազոտության: Անցավ երկու տարի: Ես գնացի իմ հերթական բուժզննմանը, որից հետո սոնոգրաֆիայի բժշկուհին ինձ ասաց, որ ես հղի եմ: Ես ուրախությունից անդադար լացում էի և կրկնում էի, որ դա Աստծու կատարած մեծ հրաշքն է: Բոլորս փառք էինք տալիս Աստծուն: Հղիության ողջ ընթացքն անցավ շատ լավ՝ առանց որևէ բարդությունների, և ես կեսարյան հատման միջոցով ունեցա մի հրաշք աղջիկ՝ իմ Սառային, որ Աստծու տված պարգևն է ինձ: Բոլորիս ուրա-

խությունը չափ ու սահման չկար: 16 տարի անց հրաշք տեղի ունեցավ՝ ես մահից կյանք ստացա, և Աստված ինձ մի հրաշալի երեխա պարգևեց: Հիմա աղջիկս 1 տարեկան 2 ամսեկան է: Ես ամեն օր գահանում եմ Աստծուց իմ կյանքում Իր կատարած մեծ ողորմության համար: Աստծու մոտ անկարելի ոչինչ չկա. ես մեռած էի, և Նա ինձ կյանք տվեց, 16 տարի անպտղությունից հետո պարգևեց մի հրաշք բալիկ: Փառք մեր Տիրոջը, մեր Հիսուս Քրիստոսին: Ամեն:

Սյուզի Վարդանյան, ք. Չարենցավան

Մուսաննա քույրիկի վկայությունը

1998 թվականն էր: Ես տանջվում էի լյարդի շրջանի ցավերից: Հետազոտությունը ցույց տվեց, որ լեղապարկս բորբոքված է, և բժիշկն առաջարկեց հեռացնել այն: Վիրահատությունից հետո ցավերը նորից շարունակվում էին: Սկսեցի բուժվել ժողովրդական բժշկության տարբեր միջոցներով՝ բուսաբուժությամբ, հյութաբուժությամբ, ծոմաբուժությամբ, բայց ոչինչ ինձ օգուտ չտվեց: Լսեցի, որ «Էրեբունի» բժշկական կենտրոնում Գերմանիայից եկած մի բժիշկ բուժում է շատ հիվանդություններ: Գնացի նրա

մոտ: Նա պարզեց, որ բորբոքվել ու մեծացել է լյարդս, խցանվել են լեղուղիներս, իսկ արյան շրջանառությունը լյարդումս երեք անգամ պակաս է նորմայից:

Երեք ամիս բուժելուց հետո բժիշկն ինձ ասաց. «Քեզ հետ էլ անելիք չունեմ, քեզ մոտ արդեն լյարդի ցիռոզ է սկսվում: Գնա արյան փոխներարկման ինստիտուտ, քիմիա ընդունիր»: Այս խոսքերն ասելիս նա նայում էր ուղիղ աչքերիս մեջ ու այնպես էր ժպտում, որ կարծես ուրախ լուր էր հայտնում ինձ: Ես ոչինչ չասացի

նրան, շրջվեցի ու գնացի: Տուն հասնելուն պես ծնկի եկա ու սկսեցի աղոթել. «Հիսուս ջան, այս բուժումն էլ անօգուտ եղավ, բժիշկը հրաժարվեց ինձ բուժելուց, բայց ես էլ ոչ մի տեղ չեմ գնալու, միայն Քեզ եմ գալիս: Ես չեմ վախենում մահից, ապրեմ՝ քոնն եմ, մեռնեմ՝ քոնն եմ, խնդրում եմ հայտնի՛ր, ինչ է սպասում ինձ՝ կյա՞նք, թե՞ մահ»: Եվ կարծես սրտիս մեջ լսեցի պատասխանը. «Որին որ հավատաս»: Ես ասացի. «Վիճակիս նայելով՝ մահ եմ տեսնում, բայց եթե կարող եմ հավատալ նաև կյանքին, ուրեմն հավատք տուր, որ հավատամ»:

Ես այլևս ոչ մի բժշկի չդիմեցի, քանի որ համոզված էի, որ միայն Հիսուսը կարող է ինձ բուժել: Անդադար աղոթում էի ու հավատում, որ Նա ինձ կբուժի: Այսպես անցավ երեք ամիս:

Մի օր, գիշերվա ժամը 2-3-ի կողմերը լյարդի շրջանում սաստիկ ցավ զգացի: Բնից վեր թռա ու շփոթված վազեցի, հասա սենյակի մեջտեղն ու կանգնեցի: Ցավից շունչս կտրվում էր,

ու չէի կարողանում տեղից շարժվել: Իմ արագ ու կտրուկ շարժումներից ամուսինս քնից արթնացավ: Նրա օգնությամբ մի կերպ մոտեցա մահճակալին ու պառկեցի անկողնու վրա: Ցավն ահավոր էր, կարծես ինչ-որ ձեռք մատներով քաշում, պոկում էր լյարդս, և սրտիս մեջ լսում էի մի ձայն, որ անընդհատ կրկնում էր. «Հիմա բացվում են քո լյարդի փակ լեղուղիները»: Մի պահ ինձ թվաց, թե ընկել եմ երևակայության մեջ. գլուխս թափահարելով աչքերս բացեցի, որ զգաստանամ, բայց նորից ու նորից լսեցի նույն խոսքերը: Հանկարծ զգացի, որ ինչ-որ բաներ են շարժվում լյարդիս մեջ և համոզվեցի, որ իսկապես բացվում են լեղուղիները: Սկսեցի աղոթել, փառք տալ ու շնորհակալություն հայտնել Աստծուն: Ցավն աստիճանաբար հանգստացավ, ու ես քնեցի:

Առավոտյան ինձանից թափվեցին մեծ քանակությամբ մուգ կանաչ գույնի, տարբեր չափսերի քարեր: Դրանք լեղապարկի քարեր չէին, քանի որ լեղապարկս հեռացված էր: Այդ լեղին էր թանձրացել, վերածվել քարերի ու խցանել լեղուղիները:

Շնորհակալ եմ Աստծուց, որ աղոթքիս պատասխան տվեց, լցրեց ինձ հավատքով, Իր ձեռքով բացեց լյարդիս խցանված լեղուղիներն ու ազատեց լյարդի ցիռոզից:

**Ս.Սուսաննա
Չեյքունի տարածք**

Փեյթիվաթ, 2021թ., ՅՁ (123)

ԻՆՉՈ՞Ւ ՀԻՄԱ ՉԵՄ ԿԱՐՈՂ ՔՈ ՀԵՏԵՎԻՑ ԳԱԼ

«Պետրոս ըսավ անոր, Տէր, ինչու հիմա չեմ կրնար քու ետևէդ գալ»:

Հովհաննու 13:37

Երբեմն մեզ այնքան էլ հասկանալի չէ, թե ինչու չենք կարող անել այն, ինչ ցանկանում ենք: Երբ Աստված քեզ տեղադրում է դատարկ տարածության մեջ, մի՛ շտապիր այն լցնել, այլ սպասի՛ր... Գուցե մենք այդտեղ ենք, որպեսզի հասկանանք, թե ինչ է սրբությունը: Մենք այնտեղ կարող ենք հայտնվել մաս սրբվելուց հետո, որպեսզի ծառայել սովորենք:

Երբեք մի՛ շտապիր Աստծու առաջնորդությունից առաջ ընկնել: Եթե նույնիսկ մի փոքր կասկած ունես, ուրեմն Աստված չէ քեզ առաջնորդողը: Եթե կասկածում ես՝ տեղիցդ չշարժվես: Սկզբում քեզ կարող է թվալ, թե քեզ պարզ է՝ ինչ է քեզանից սպասում Աստված. հրաժարվել ընկերական ու գործնական հարաբերություններից կամ մեկ այլ բանից, որի մեջ դու պարզ տեսնում ես Աստծու կամքը քո կյանքում: Երբեք մի՛ հետևիր այդպիսի զգացմունքի դրդմանը: Եթե հետևես այդ դրդմանը, ապա այնպիսի խառնաշփոթ կառաջացնես քո կյանքում, որն ուղղելու համար տարիներ պետք կլինեն: Սպասի՛ր, մինչև Աստված Ինքը լուծի այդ խնդիրը: Նա այնքան հրաշալի ձևով կանի այդ ամենը, որ դու չես փոշմանի ամեն բան Նրան

հանձնելու համար: Երբ հարցը վերաբերում է Աստծու նախախնամությանը, միշտ սպասի՛ր Նրա առաջնորդությանը:

Պետրոսը Տիրոջը չէր սպասում: Նա մտածեց ու գտավ, թե որտեղից կարող է գալ փորձություն, բայց այն եկավ բոլորովին էլ ոչ այնտեղից: «Ըսաւ անոր Պետրոս, Թեև քեզի հետ մեռնելու ալ ըլլամ, բնաւ քեզ պիտի չորանամ» (Մատթ. 26:35): Հիսուսը նրան պատասխանեց. «Ճշմարիտ կ'ըսես քեզի, այս գիշեր, դեռ հաւր չիօսած՝ երեք անգամ զիս պիտի ուրանաս» (Մատթ. 26:34): Դա ասվեց Պետրոսի բնության կատարյալ գիտությունից ելնելով: Նա Պետրոսի մասին գիտեր շատ ավելին, քան ինքը Պետրոսը: Նա չէր կարող հետևել Տիրոջը, քանի որ չգիտեր, թե ինքն ինչերի է ունակ: Բնական նվիրվածությունը կարող է բավականին լավ միջոց լինել մեզ Քրիստոսին տանելու և Նրա գործունեությանը զգալու համար, սակայն այն մեզ երբեք չի դարձնի Քրիստոսի աշակերտներ: Մեր բնական մարմնավոր նվիրվածությունը միշտ Տիրոջը կդավաճանի, եթե ոչ այս անգամ, ապա մի այլ պարագայում անկասկած իրեն կդրսևորի:

Օսկար Զեմբերս
«Նաշի դնի», հ.2337

Ձեռնված սիրելիների հիշատակին

ՄԻ՛ ԼԱՅ, ՄԱՅՐ ԻՄ

Մա՛յր իմ, մա՛յր իմ դու իմ անուշ,
Դու իմ քաղցր, իմ քնքույշ,
Կենդանի եմ, հավատացե՛ք,
Իմ անուշ մայր, մի՛ լացեք...

Թեև խոցեց ինձ թշնամին,
Մարմնապես մահ տեսա,
Երբ մարմնից բաժանվեցի՝
Տեր Հիսուսիս մոտ հասա:

Տերս եկավ ինձ ընդառաջ,
Քնքույշ, սիրով ու քարի...
Չեղբս բռնած՝ Իր մոտ տարավ,
Ուր չկա օր և տարի...

Ճշմարիտ եմ այն Խոսքերը,
Որ գրված են Սուրբ Գրքում.
Եթե սրտանց ապաշխարեք՝
Ինձ հետ կապեք երկնքում...

Մ. Սվարյան

